

[Aksel Larsen.]

Jeg vil dernæst henstille, at man undersøger baade i Almindelighed Embedsstandens og i Særdeleshed Officersstandens Sammensætning og Tilforladelighed over for Demokratiet. Jeg siger ikke dette for at kaste Smuds paa enkelte Personer, men naar det er en Kendsgerning, at kun 3 pCt. af Studenterne ved Københavns Universitet stammer fra den arbejdende Befolkning her i Landet og Resten fra mere eller mindre udprægede Overklassefamilier, saa kan man sige sig selv, at saa bliver Statsadministrationen aldeles ikke i Overensstemmelse med det, der skulde være Demokratiets Idé.

Og endelig vil jeg sige til Slut, at vi møder Reaktionen paa saa mange Omraader herhjemme og møder saa mange Trusler saavel mod Regeringen og Rigsdagen som mod Forfatningen og Folkfriheden i det hele taget, men det er nu min absolutte Overbevisning, at det danske Folk dels er stærkt nok og dels er vaagent og politisk erfarent nok til at holde alle sine Fjender nede. Det er imidlertid nødvendigt, at man bygger paa dette Folks Bevidsthed og Aktivitet, og det forekommer os unægteligt, at det har Regeringen ikke gjort hidtil. Man har ved festlige Lejligheder talt Ord om Samling, men man har ikke gjort noget for at omsætte disse Ord i Handling. Jeg vil haabe, at dette snart sker; saa vil det vise sig, at det danske Folk er i Stand til at løse de Problemer, som i Øjeblikket øjensynlig forekommer Regeringen enten meget vanskelige eller maaske fuldkommen uløselige.

Schmidt: I min første Ordførertale i denne Rigsdagssamling berørte jeg ogsaa Spørgsmaalet om, hvad München-Konferencen maatte betyde for Fremtiden: en Begyndelse til gensidig folkelig Forstaaelse, men dog langtfra Tryghed for, at Freden var sikret for lange Tider. Den maa der ihærdigt og vedblivende arbejdes for. Mellemtiden har bragt saa mange Tildragelser, om hvilke man ikke kan sige, at de har øget Trygheden. I saadanne Tider er det godt at lægge Mærke til, at Folkenes inderste Ønske vedvarende gaar i Retning af, at Freden maa bevares. Det kommer tydeligst til Syne i den Maade, hvorpaa Frontkæmpernes Organisationer i de forskellige Lande søger Forbindelse med hinanden, betænkt paa at styrke Kammeratskabsfølelsen ud over de nationale Grænser, og deri, at Krigsinvalidernes Sammenslutninger ufortrødent arbejder i samme Spor. Motiverne er vel noget forskellige, hos Frontkæm-

perne særlig det, at den gensidige Agtelse maa bevares og plejes, hos Invaliderne mere det, at man aldrig maa glemme de frygtelige Ofre, som Krigen kræver, begge Motiver sigtende til det Maal at forebygge en Gentagelse af Krigen.

Disse to Sammenslutninger er oprundet af Folkenes, i dette Tilfælde af Soldaternes eget frie Initiativ, og det maa ligge nær, at Staterne støtter dem. Den danske Regering har i den senere Tid paa en Maade, der fortjener Paaskønnelse, med ikke ubetydelige Beløb støttet de Foranstaltninger, som Krigsinvalidernes Organisation her i Landet har truffet for at byde Invaliderne og deres efterladte Rekreations- eller Ferieophold. Det har meget at betyde for de betræffende og har sat dem i Stand til nu ogsaa at indbyde tyske Kammerater til at nyde godt af disse Hjem og derigennem at gengælde lignende Indbydelser, de allerede i længere Tid har modtaget fra tysk Side og gerne benyttet sig af. Jeg vil benytte denne Lejlighed til at bringe dette glædelige Forhold til Offentlighedens Kundskab.

Jeg beder om, at man dog ikke glemmer, at Invaliderne endnu har rimelige Ønsker, som ikke er opfyldt, f. Eks. angaaende Beskæftigelsen og Appellationsmuligheden, ogsaa i Sygdomsanliggender. Naar man fra Regeringens Side maaske nærer nogen Modvilje mod at udvide Appellationsretten og har Indtryk af, at Krigsinvaliderne altid føler sig forurettet, er der Grund til at spørge, om der ikke ofte mangler Forstaaelse for Krigsinvalidernes Livsvilkaar. Krigens Ofre er Ofre ikke blot derved, at de er legemligt skadet, men det følger med dem hele Livet igennem, at de ogsaa sjæleligt er stærkere hindret end andre. Der burde derfor gøres alt for at rydde Hindringer til Side, saa godt man kan. Man kan det saa meget lettere, som Udgifterne, der derved opstaar, efter Naturens Gang formindskes fra Aar til Aar.

Jeg vil gerne takke den højtærede Undervisningsminister for det, han tilbød angaaende den tyske Folkegruppes Skolekrav. Der vil jo nu blive Lejlighed til at tage Stilling til de enkelte Forslag, men det kan allerede i Dag siges, at det betyder Opfyldelsen af nogle af de vigtigste Ønsker, vi fra Begyndelsen af, da vi kom til Danmark, har fremsat. Jeg havde haabet, at man vilde have strakt sig videre, og jeg kan selvsagt ikke anerkende, at noget af vore Krav var urimeligt, men vigtigt er opnaaet, og jeg vil gerne udtale Ønske om, at det maa være den Linie, der følges ogsaa i Fremtiden.